

22- Truyện Một Đứa Trẻ Rải Hoa Cúng Đường Phật

Một thuở nọ, Đức Phật ngự tại khu lâm viên Kỳ-đà Cấp cô độc thuộc nước Xá-vệ.

Lúc bấy giờ Đức Thế Tôn đắp y ôm bát, dẫn đầu các Tỳ-kheo vào thành khất thực. Khi Đức Phật và chúng Tăng vào một con hẻm, thì thấy một người đàn bà đang ôm đứa trẻ ngồi dưới đất. Từ xa, đứa trẻ thấy Phật, trong lòng vui mừng xin mẹ mua hoa, mẹ liền mua cho.

Đứa trẻ được hoa, bèn mang đến chỗ Phật, rải lên mình Ngài cúng dường. Trong không trung các hoa này biến thành lọng hoa; mỗi bước chân Phật đi đứng lọng hoa cũng theo che chở Phật không rời. Đứa trẻ thấy sự diễn biến như vậy rất vui mừng, phát thệ nguyện rộng lớn:

–Nguyện nhờ công đức căn lành cúng dường này, khiến đời vị lai con được thành Bạc Chánh Giác, hóa độ chúng sinh như Phật không khác.

Nghe đứa trẻ phát nguyện xong, Phật liền mỉm cười. Từ khuôn mặt Phật phát ra ánh sáng năm màu, ánh sáng này nhiều Phật ba vòng rồi trở lại nhập vào đảnh Đức Phật.

Bấy giờ Tôn giả A-nan bước ra bạch Phật:

–Như Lai là Bạc đáng tôn kính, Ngài không bao giờ mỉm cười một cách vô cớ, vậy có việc gì khiến Như Lai mỉm cười như vậy? Cúi xin Ngài giải thích cho chúng con được biết.

Đức Phật bảo A-nan:

–Nay ông có thấy đứa trẻ rải hoa cúng dường Ta không?

A-nan bạch Phật:

–Bạch Đức Thế Tôn, con có thấy.

Đức Phật dạy:

–Đứa trẻ rải hoa cúng dường Ta này, ở đời vị lai không bị đọa vào đường ác, thường sinh lên cõi trời, cõi người, thọ hưởng sự vui sướng. Ba a-tăng-kỳ kiếp nữa, đứa bé ấy sẽ thành Phật hiệu là Hoa Thạnh, hóa độ chúng sinh nhiều không thể tính lường. Vì vậy nên Ta mỉm cười.

Lúc ấy các Tỳ-kheo nghe Phật dạy, đều vui mừng thực hành.